

امیرحسین رضازاده بازیگر تئاتر مشهد که چند سالی می شود به تهران مهاجرت کرده است. این روزها با فیلم «بی بدن» به کارگردانی مرتضی علیزاده روی پرده سینماها دیده می شود. او در این فیلم جنایی با بازیگرانی مانند نوید پورفرج، الناز شاکردوست، پژمان جمشیدی، سروش صحت و گلاره عباسی هم بازی شده است و نقش یک پلیس آگاهی را ایفا می کند. رضازاده که در تهران زیرنظر هومن سیدی دوره بازیگری را گذرانده است، پیش از این نیز در سریال های «قورباغه»، «جناب عالی» و فیلم های سینمایی «خاطرات بند باز» و «روایت ناتمام سیما» به ایفای نقش پرداخته بود. با این هنرمند درباره حضورش در فیلم «بی بدن» و همچنین دیگر فعالیت های هنری اش به گفت و گو پرداخته ایم که در ادامه پیش روی شماست.

گفت و گوی روز

● حضورتان در «بی بدن» چگونه رقم خورد؟

من در پروژه های قبلی ام با برنامه ریزی آشنا شده بودم که در فیلم «بی بدن» هم حضور داشتم. او من را برای ایفای نقش پلیس آگاهی به گروه معرفی کرد که پذیرفته شدم و باید از خانم تقوی که من را به کار اضافه کرد و همچنین آقای کاظم دانشی، مرتضی علیزاده و سید مصطفی احمی برای این تجربه قدردانی کنم.

● بیشترین صحنه های شما در فیلم با نوید پورفرج است که نقش بازپرس را ایفا می کند. درباره تجربه هم بازی شدن با این هنرمند بگویید.

آقای نوید پورفرج یکی از جذاب ترین هم بازی هایی من در طی فعالیت های هنری ام بوده است. او بازیگری بسیار توانمند است و بسیار از همکاری با این هنرمند لذت بردم. درکل گروه بازیگران «بی بدن» بسیار قوی بودند و بازی کنار تک تک آن ها افتخاری برای من بود.

● برای ایفای نقش پلیس با چالش های هم روبرو شدید؟

من دقیقه نود به کار اضافه شدم و خیلی سریع فیلم برداری سکانس هایم آغاز شد. همین موضوع نیز برای من چالش ایجاد کرده بود. ولی با توجه به تجربه های گذشته ام، براساس لباس، گرمی و فضای

نقشی که برایم در نظر گرفته بودند، سریع برای خودم آن کاراکتر را ساختم و شناسنامه و عقبه ای برایش تعریف کردم تا سریع به نقش نزدیک شوم. درواقع من در فیلم «بی بدن» سعی کردم نقش پلیسی را بازی کنم که احساسات را در کارش دخیل نمی کند.

● این بی احساس بودن کاراکتر ایده خودتان بود؟

بازیگر با توجه به شخصیت و دیالوگ هایی که به او داده می شود، نقش را شخصی سازی می کند. من هم همین کار را انجام دادم و با آقای علیزاده و دانشی هم مشورت کردم و گفتیم می خواهم حس و حال را از این پلیس بگیرم، چون به نظرم پلیسی که بارها سر صحنه جرم رفته است، اگر بخواد احساساتش را درگیر اتفاقات کند، باید همیشه کابوس ببیند.

● در کارنامه کاری تان به جز «جناب عالی» که فضایی کمدی دارد، بقیه آثارتان جدی هستند. درحالی که در تئاتر بارها بازی در آثار کمدی را تجربه کرده اید، ترجیح خودتان است که در آثار تصویری بیشتر در فضای جدی دیده شوید؟

من حضور در آثار جدی را بیشتر می پسندم، ولی دوست دارم بازی در آثار طنز را هم تجربه کنم، چون نمی خواهم فقط در یک فرمت دیده شوم. من بازی در فضای کمدی را بلدم و بارها در تئاتر آن را تجربه کرده ام. حتی نمایش آخری که برایش از جشنواره ارغوان جایزه بازیگری دریافت کردم، رگه هایی از کمدی داشت.

● البته بیشتر نقش های جدی هم که بازی کردید، در یک فضا هستند. این موضوع را قبول دارید؟

بله. به جز کاراکترم در «جناب عالی»، بقیه نقش هایم تقریباً نزدیک به هم است. چون متأسفانه زمانی که بازیگر فعالیتش را شروع می کند، بیشتر دستیارکارگردان ها و برنامه ریزها به سراغش می روند و همان کاری را که در آثار گذشته از او دیده اند، می خواهند که تکرار کنند. از سوی دیگر، وضعیت من الان به گونه ای نیست که بخواهم در انتخاب نقش هایم خیلی تعیین کننده باشم و به نظرم برای اینکه به شهرت برسم، باید برخی مسیرهایی را که ممکن است تکراری باشد هم بروم. همچنین من باور دارم که کارگرمی آوردن یک بازیگر باید به صورت مستمر تلاش کند و در فیلم های کوتاه و بلند مختلفی به ایفای نقش بپردازد، چون همین نقش ها، رزومه پرباری برایش می سازند و باعث می شود دیگران به سراغش بیایند.

گفت و گو با امیرحسین رضازاده، بازیگر مشهدی فیلم «بی بدن»

بازی در آثار جدی را بیشتر دوست دارم

● شما سال ها در عرصه تئاتر مشهد فعالیت کرده و به هنرمندی شناخته شده تبدیل شده بودید. چرا تصمیم گرفتید به تهران مهاجرت کنید؟

من همیشه دوست داشتم به آن شهرت و قدرت بازیگری که در تهران وجود دارد، دست پیدا کنم و همواره هوای کارکردن در تهران را در سرم داشتم. تا اینکه سال ۱۳۹۵ و ۱۳۹۶ با انجام کارهای آخرم در مشهد به ویژه نمایش «بی خردان» به کارگردانی کیوان صباغ به شهرت زیادی رسیدم. آن زمان به خودم ثابت شد که توانایی ادامه دادن این مسیر را در تهران دارم. به نظرم کسانی که در مشهد کارکنند، در همان فضای مشهد باقی می مانند. درواقع هیچ کس نمی تواند از مشهد مستقیم به سینمای حرفه ای وارد شود. مگر اینکه خیلی شانس بیابود یا رابطه داشته باشد. بنابراین بازیگران اگر می خواهند دیده شوند، باید به تهران مهاجرت و اینجا کار کنند. البته این مسیر چندان راحت هم نیست و من برای به تهران آمدن و اینجا ماندن خیلی هزینه کردم. من در این هفت سال جوانی نکردم، خوش نگذراندم و فقط تلاش کردم.

● فعالیت در تئاتر مشهد در ادامه مسیر در تهران کمکتان کرد؟

تئاتر مشهد بعد از تهران قوی ترین تئاتر کشور محسوب می شود و حتی گاهی برخی آثاری که در مشهد تولید می شوند، از تهران هم جلو می زنند و ما بارها شاهد این موضوع در جشنواره تئاتر فجر بوده ایم، اما من وقتی به تهران آمدم، هیچ کس با رزومه کاری که در مشهد داشتم، به من کار نمی داد. درواقع اینجا تا از بازیگر کار ببینند و خودشان بازی اش را تماشا نکنند، رویش حساب نمی کنند. ازاین رو، من همه رزومه ای را که در مشهد داشتم، دور ریختم و مجبور شدم با یک اتود پنج دقیقه ای در دانشگاه آزاد تهران دوباره فعالیتم را از ابتدا شروع کنم. سپس در پایان نامه یکی از دوستانم به ایفای نقش پرداختم و بعد از آن، کار در عرصه تصویر را با حضور در کلاس های هومن سیدی آغاز کردم. درواقع تنها چیزی که از مشهد به من کمک کرد، تجربه شخصی ای بود که در تئاتر کسب کرده بودم.

● به حضورتان در کلاس های هومن سیدی اشاره کردید.

مهم ترین ویژگی کلاس های این هنرمند چه بود؟ هومن سیدی بسیار کاربلد است و سرکلاس هایش هنرجویان را به این سمت سوق می دهد که به جای حرف زدن، کار کنند. به این ترتیب ما سرکلاس های آقای سیدی فقط پروژه انجام می دادیم تا ایراد هایمان مشخص شود و من درست بازی کردن در عرصه تصویر

را از او یاد گرفتم. در نهایت هم شاگرد اول کلاس شدم و توانستم در سریال «قورباغه» به کارگردانی خود آقای سیدی به ایفای نقش بپردازم که تجربه بسیار خوبی برایم بود. درواقع حضور در این سریال باعث شد من بتوانم بهتر با دیگر آثاری که در تهران ساخته می شود، ارتباط برقرار کنم.

● به طور کلی چقدر آموزش دیدن در تهران را مهم می دانید؟

قطعاً مؤثر می دانم. من قبل از اینکه در دوره های آموزشی آقای سیدی شرکت کنم، پیشنهاد بازی در فیلم «دیدن این فیلم جرم است»، را داشتم. «روزی هم سر تمرینش رفتم، اما در نهایت انتخاب نشدم. با وجود این، الان بسیار خوش حالم که آن زمان اتفاق خاصی برایم رخ نداد و چندسال طول کشید تا بتوانم بیشتر دیده شوم. چون به نظرم، بازیگر نهایتاً دوسه بار فرصت دارد که در فیلم های سینمایی و سریال ها خودش را نشان دهد و اگر این فرصت ها را با ضعیف بازی کردن از دست بدهد، کارش سخت می شود و شاید دیگر به او اعتماد نشود.

● همچنان علاقه دارید در کنار تصویر، در عرصه تئاتر هم فعالیت کنید؟

من از سال ۱۳۹۶ که به تهران آمدم، فعالیتم را بیشتر به سمت تصویر معطوف کردم، چون علاقه و آرزویم همیشه سینما بوده است. با وجود این، تئاتر را هم رها نکردم و سالی یکی دو کار انجام می دهم. همچنین در آینده هم قصد ندارم تئاتر را رها کنم. چون زندگی هنری من با تئاتر شروع شده است و نمی توانم از آن دل بکنم. اما الان فضای تئاتر تهران کمی برایم دل سردکننده است. چون شاید نیمی از بزرگان تئاتر تهران و کشور به دلیل اتفاقات چند سال گذشته دیگر در این عرصه حضور ندارند و این اتفاق بسیار ناراحت کننده است. چون من همیشه دوست داشتم بتوانم در تهران با خیلی از بازیگران قدر تئاتری کار کنم و از آن ها بیشتر یاد بگیرم.

● آیا کار دیگری آماده پخش دارید؟

بله. من پارسال در سریال «بازنده» به کارگردانی امیر حسین پور و تهیه کنندگی احسان ظلی پور جلوش دوربین رفتم که قرار است به زودی از فیلمیو محو شود. در این سریال من جرم شناس هستم و با علیرضا کمالی بازی می کنم. به تازگی بازی در یک اثر سینمایی به کارگردانی رضا کریمی را هم به پایان رساندم. این فیلم هم اکنون در مرحله پس تولید است و من در آن نقش یک مزدور و خفت گیر را بازی می کنم.

«میتینگ»، در صدر فروش تئاتر مشهد

رومینا مالوف

آمار فروش نمایش های روی صحنه تئاتر مشهد در هفته گذشته (از یکم تا هفتم اردیبهشت) منتشر شد. نمایش «میتینگ» به کارگردانی محمدرضا اربابی با فروش ۶۶۵ بلیت

در ۱۲ سانس، ۶۳۷ میلیون و ۱۰۰ هزار ریال فروخته است. نمایش «ایستگاه مترو» به کارگردانی سید محمد سجادی با فروش ۳۷۱ بلیت در ۱۰ سانس، ۴۲۲ میلیون و ۷۱۵ هزار ریال فروخته است. نمایش «زنگوله» به کارگردانی محمدرضا سعادت با فروش ۳۱۶ بلیت در ۸ سانس، ۲۷۲ میلیون و ۹۴۳ هزار ریال فروخته است. نمایش «un12» به کارگردانی امیر رستگار با فروش ۱۱۲ بلیت در ۱۲ سانس، ۱۴۰ میلیون و ۸۵۵ هزار ریال فروخته است. نمایش «گالیه» به کارگردانی رضا احمدی با فروش ۶۴ بلیت، ۱۰۲ میلیون و ۷۸۰ هزار ریال فروخته است. نمایش «هشتک بچه شهرستانی ام»، به کارگردانی نوید اسدیان با فروش ۵۴ بلیت، ۵۷ میلیون و ۹۸۰ هزار ریال فروخته است. نمایش «آقای رستم» به کارگردانی مصطفی نصیری با فروش ۱۴ بلیت، ۲۴ میلیون و ۵۰۰ هزار ریال فروخته است.

شایعه برکناری «محمد خزاعی» تکذیب شد

در چند روز گذشته شایعاتی مبنی بر برکناری و تودیع محمد خزاعی، رئیس سازمان سینمایی، از سمت منتشر شده بود که در نهایت مهدی سموعی، رئیس مرکز روابط عمومی و اطلاع رسانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، در توثی به این شایعات

پایان داد و تودیع با تغییر محمد خزاعی را رد کرد. مهدی سموعی با انتشار یک توییت در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «شنبه در شورای زیرساخت وزارت فرهنگ، محمد خزاعی گزارش خوبی داد. به آقای وزیر شایعات اخیر را گفتم و جویا شدم. آقای اسماعیلی در جلسه و پشت بلندگو گفت: خزاعی کار های نیمه تمامی دارد که با مدیریت او تا پایان دولت به اتمام خواهد رسید. تغییری در مدیریت سازمان سینمایی نداریم.»

سریال «رخنه» جایگزین «نون خ» می شود

با پایان پخش فصل جدید «نون خ»، سریال «رخنه» روانه آنتن شبکه یک سیما می شود. به گزارش شهرآرنا، سریال «رخنه» به کارگردانی مشترک علی غفاری و حمیدرضا لوفایی روانه آنتن خواهد شد. این سریال یک درام معمایی با محوریت

هوافاضاست که سال گذشته (۱۴۰۲) کلید خورد و اکنون آماده پخش است. در این سریال امیرحسین صدیق، خسرو شهرآز، نادر فلاح، سپیده خادوردی، مریم کاپوایی، رامتین خدائپاها و علیرام نورایی به ایفای نقش می پردازند. سریال «رخنه» جایگزین سریال «نون خ ۵» می شود و هر شب ساعت ۲۲ روی آنتن خواهد رفت و بازپخش آن نیز در ساعات یک بامداد و ۱۵ است.

هدیه تهرانی با «روز مبادا» به خانه ها آمد

فیلم سینمایی «روز مبادا» ساخته فاتره عزیزخانی از ۹ اردیبهشت ۱۴۰۳ از ساعت ۱۸ در بخش سینما آنلین فیلم نت اکران آنلین می شود. در خلاصه داستان فیلم آمده است: مادر هوای رفتن کرده و زندگی اش رنگ دیگری گرفته است. اما اهل خانه

او را باور نمی کنند. در این فیلم هدیه تهرانی، شیرین آقازاکاشی، ولی عزیزخانی و احمد عزیزخانی به ایفای نقش می پردازند.

شکایت از «بی بدن» به دلیل سکانس های ملتهب

به تازگی برخی رسانه ها گزارش داده اند که خانواده پسر متهم به قتل، از سازندگان فیلم خواسته اند که اگر برخی سکانس های ملتهب «بی بدن» را حذف نکنند، پیگیری حقوقی را در دستور کار قرار می دهند و حتی ممکن است حکم توقیف فیلم را بگیرند.

کم شدن تدریجی سانس های فیلم «بی بدن» در برخی پردیس های سینمایی و جایگزین شدن با برخی آثار کم خطرتر، این گمان را تقویت می کند که گردانندگان اکران هم قصد دارند بی سروصدا، «بی بدن» را محدود و در نهایت از اکران حذف کنند. با این حال، آنچه از اقبال عمومی پیش روست، این است که «بی بدن» با وجود محدودیت ها، به نفع در تهران، بلکه در شهرستان ها هم گزینه اصلی بسیاری از مخاطبان جدی سینماها برای فیلم دیدن است و حتی برخی دست فروشان هم دی دی های خالی راه اسم این فیلم به علاقه مندان می فروشند! باید منتظر ماند و دید بالاخره سرنوشت «بی بدن» به کجا خواهد انجامید و این فیلم با بازی الناز شاکردوست خواهد توانست به سلامت اکرانش را به پایان برساند یا نه.

اولین روز از مجموعه کارگاه های رویداد «هفته هنر» در مشهد برگزار شد

پیوند تجربه و هنر در عرصه دانشگاه

گزارش خبری

اولین روز از مجموعه کارگاه ها و سخنرانی های رویداد «هفته هنر» صبح یکشنبه نهم اردیبهشت ماه با حضور استادان و دانشجویان دانشگاه های مشهد در مؤسسه آموزش عالی شاندرین برگزار شد. در این رویداد استادان رشته های مجسمه سازی، چاپ و نقاشی با برگزاری کارگاه های آموزشی، فرصتی را فراهم کردند تا دانشجویان هنر در کنار آن ها تجربه کسب کنند.

● مشهد، شهری پیشرو در هنر مجسمه سازی

محمد حسین ماموریان، هنرمند مطرح رشته مجسمه سازی که در این کارگاه مشغول ساخت یک تندیس بود، در گفت و گو با شهرآرنا بیان کرد: اثر من شخصیت یک سقای بلوچ، است که برای شهر چابهار ساخته می شود و یک کارنمادین برای نشان دادن ارزش آب در طول تاریخ تمدن ما در ایران است. ارتفاع این تندیس چهارونیم متر است و تصمیم گرفتم مراحل پایانی آن را در این کارگاه آموزشی انجام دهم.

وی افزود: ساخت این مجسمه از اوایل بهمن ماه آغاز شده است و تا دو هفته آینده مدل سازی آن به پایان می رسد. پس از آن، مرحله قالب گیری و تولید برای ایجاد اثر نهایی اتفاق می افتد. او که ساخت تندیس های جهان پهلوان ختی، اقبال لاهوری و حکیم عمر خیام را در کارنامه اش دارد، درباره وضعیت هنر مجسمه سازی در مشهد بیان کرد: یکی از ویژگی هایی که شهر مشهد را به ویژه در بازنده سال گذشته در این زمینه برجسته کرده، شروع یا دوباره زنده شدن ساخت مجسمه های شهری است. با سفارش آثار،

نسلی از مجسمه سازان در مشهد، در بازنده سال گذشته جدی تر مجسمه های شهری را ساختند و من هم این افتخار را داشتم که جزو آن ها باشم. ماموریان مشهد را از لحاظ تکنیکی و توجه به ارزش های هنری یکی از ظرفیت های قوی در ایران دانست و اظهار کرد: بسیاری از شهرها اقدامات مشهد را سرلوحه کارشان قرار دادند. به یمن همین اتفاق، تعداد زیادی از هنرمندان مشهدی توانستند کارهایشان را در سراسر ایران به نمایش بگذارند که به گسترش هنر مجسمه سازی در کل کشور و انگیزه دادن به جوانانی که می خواهند وارد این عرصه شوند، کمک شایانی کرد.

این استاد دانشگاه ابراز کرد: تلاش برای برگزاری رویداد هفته هنر قابل ستایش است. به طور کلی هر تلاشی که در زمینه برگزاری این رویداد صورت بگیرد، کافی نیست، اما این جریان امکان گفت و گو مستقیم بین استادان و هنرجویان را فراهم می آورد و نوعی تبادل تکنیک و تجربه است و چه خوب که این تبادل اندیشه در محیط دانشگاهی اتفاق افتاد.

● چاپ دستی، هنری جدید و پرکاربرد

مهشید زحمتکش، استاد هنر چاپ دانشگاه های مشهد، در حاشیه برگزاری این برنامه گفت: ما در این مجموعه کارگاه ها، کار چاپ «لینو» را که یکی از تکنیک های چاپ دستی است، انجام می دهیم. این هنر حرفه جدیدی به حساب می آید. چاپ روی پارچه کاربرد زیادی دارد و بسیار روانه بازار می شود. اما همیشه فضای هنر و بازار ما از یکدیگر جداست. وی افزود: ما به هنرجویان توصیه می کنیم به سمت کارهای نمایشگاهی بروند. تکنیک کارکردن در نمایشگاه با کار در بازار از لحاظ رنگ و متریاال متفاوت است و هنرجویانی که کارهای هنری انجام می دهند، می توانند با چاپ «سیلک» و حتی «لینو» پیش بروند که نمایشگاه های خارجی از این موضوع استقبال می کنند.

زحمتکش بیان کرد: هنرمندان می توانند به جای رنگ و روغن و آبرنگ اجرایشان را با چاپ پیش ببرند و آن را با تیراژ بالا تولید کنند که از لحاظ فروش هنری برای هنرمند بهتر است و هزینه کمتری برای مخاطبان دارد.